

Klaas Vanderspoel

- Valse schilderijen -

Klucht in 3 bedrijven

PROLOOG

De armlastige kunstschilder Kees Ladderaar krijgt een prima, zeer royaal betaalde opdracht.

Echter wel eentje waar een luchtje aan zit...

Maar daar blijft het niet bij.

Weldra moet hij zich zowat uit de naad werken.

En het blijkt uiteindelijk ook nog voor niets te zijn geweest!

Personen:

Kees Ladderaar - kunstschilder

Peter Leiter - advocaat

Sonje Leiter - vrouw van de advocaat

Ottolien Plichteres - vriendin van Koos

Mia Brock - inspectrice van de Regiopolitie

Gé van Genis - agente (kan uiteraard ook een agent zijn)

1e bedrijf

(Plaats van handeling: het atelier van Kees Ladderaar, een begaafde jonge kunstschilder.

Ladderaar staat achter zijn schildersezal en is druk bezig met schilderen, als er opeens geklopt wordt.)

Ladderaar:

Kom maar binnen!

(Een nog jonge zakenman komt binnen, dus in een duur pak, dure schoenen en dergelijke. Hij is keurig geknipt en geschoren. De man zwaait opvallend met zijn autosleutels. Hij heeft een pak onder de linkerarm.)

Leiter:

Goedemorgen, meneer Kees Ladderaar, is het niet? Ik ben Peter Leiter, de befaamde advocaat.

Ladderaar:

Aangenaam, meneer Leiter. Ik ben inderdaad Kees Ladderaar. Maar bij mijn weten heb ik geen advocaat nodig.

Leiter:

Gelukkig maar voor u. Maar ik kom niet beroepshalve, hoor. Nee, ik heb mogelijk een leuke opdracht voor u.

Ladderaar:

Dat klinkt me als muziek in de oren, meneer. Ik kan best een opdracht gebruiken.

Leiter: Kijk eens aan. Dan kom ik dus eigenlijk als geroepen?

Ladderaar: Zo kunt u het wel stellen, meneer Leiter. Vertelt u maar eens wat ik voor u mag betekenen.

Leiter: Ik wil graag dat u voor mij een kopie maakt van het schilderij dat ik hier bij me heb. Wacht, ik zal het even uitpakken.

(Leiter maakt het pak open, er komt een schilderij te voorschijn, nogal fel van coloriet. Hij houdt het op een afstand en toont het zo aan Ladderaar.)

Leiter:

Nou, wat zegt u ervan? Een echte Karel Peer is het! Ziet u kans er een natuurgetrouwe kopie van te maken?

Ladderaar:

Nou, meneer Leiter, dat is voor mij een fluitje van een cent, hoor! Maar feitelijk mag ik het niet doen. Het is streng verboden. Het is immers een vervalsing...

Leiter:

Natuurlijk, daarin heeft u gelijk, meneer Ladderaar. Ik weet er alles van, ik ben niet voor niets advocaat. Maar mocht er ooit iets kwaads uit voort vloeien, dan zal ik u **gratis verdedigen**. Maar die kans is erg klein, want ik ben van plan deze kopie voor eigen gebruik te houden. Ik hang hem thuis op, terwijl de echte in de kluis verdwijnt. Iets misdadigs zal er niet mee gebeuren, dat zweer ik u!

Ladderaar: Tja, ik wil u op uw woord wel geloven. Maar nu wat anders, wat had u gedacht er aan te willen besteden?

Leiter: Nou, ik had zo'n tienduizend euro in gedachten. Verder kan ik helaas niet gaan. Ik heb helaas maar een beperkt budget ter beschikking.

Ladderaar: Tienduizend euro?! Tjonge, ik wou dat ik zo'n beperkt budget had als u! Akkoord, ik neem het aan! Wanneer moet het klaar zijn? Desgewenst kan ik er meteen wel aan beginnen. Het licht is nu juist gunstig! En bij de gedachte aan die tienduizend smakkers krijg ik ook meteen inspiratie!

Leiter:

Blij te horen, dat mijn opdracht u aanstaat, meneer Ladderaar. Kunt u het binnen een week klaar hebben? Dat zou gaaf zijn!

Ladderaar:

Dat zal wel lukken, meneer Leiter. Die stijl van Karel Peer heb ik zo in m'n vingers. U mag trouwens wel een kruisje of zo achterop uw schilderij zetten. Dan raakt u later nooit in de war, want ik garandeer u, dat als mijn kopie klaar is, Karel Peer zelf niet meer zal kunnen zien welk schilderij van hem is!

Leiter:

Dat zal moeilijk gaan, want Karel is niet meer onder ons. Weet u dat niet?

Ladderaar: Nee, dat hoor ik nu voor het eerst. Ik lees zelden een krant, eigenlijk alleen als ik vis koop en er een krant omheen zit.

Leiter: Nou, ik weet er alles van, hoor. Herman heeft zich van kop tot teen ingesmeerd met zinkzalf en is toen in een gracht gesprongen. Hij is jammerlijk verdronken. Zo is het in grote lijnen gegaan. Maar sindsdien zijn Herman's schilderijen enorm in prijs gestegen. Ik zal intussen uw raad opvolgen en mijn initialen achterop het doek zetten.

(Hij voegt de daad bij het woord en brengt de initialen P.L. aan op de achterzijde van het originele schilderij.)

Leiter:

Ziezo, dat is ook weer gebeurd. Wat ik nog zeggen wil, moet u nog een voorschot hebben, voor materiaal of zo?

Ladderaar:

Heel graag, meneer Leiter. Dat komt goed uit, ik zit momenteel toch wat krap.

Leiter:

Geen probleem, hoor. Ik begrijp het heel goed. Tja, jullie kunstenaars worden meestal niet zo goed betaald als wij advocaten. Dat is een feit. Kijk, hier heeft u duizend euro van me. Dan kunt u dunkt me wel even vooruit, nietwaar? De resterende negenduizend krijgt u als de kopie klaar is. Het is nu maandag, wat dacht u van aanstaande vrijdagmiddag, rond een uur of drie? Zal dat lukken?

Ladderaar:

Vast en zeker wel, meneer Leiter. En nog bedankt voor die duizend piek, hè. Zeg, moet u nog een kwitantie van me?

Leiter:

Nee, een kwitantie is niet nodig. Een en ander blijft immers onder ons. Kom, ik stap maar weer eens op. Ik zou zo zeggen, tot vrijdagmiddag dan maar.

Ladderaar:

Ja, tot vrijdagmiddag, meneer Leiter. U kunt er op rekenen dat de kopie dan klaar is. En nog bedankt voor de opdracht. U kwam net op tijd, als een reddende engel uit de hemel. Dankzij u kan ik vandaag weer eens wat fatsoelijks eten en drinken.

Leiter:

Fijn, te horen dat u tevreden bent. Als u er voor zorgt dat ik vrijdagmiddag tevreden ben, dan zijn er in elk geval twee tevreden mensen! Tot aanstaande vrijdag. Ik kom er wel uit, hoor. Dag meneer Ladderaar!

Ladderaar:

Dag meneer Leiter en nogmaals hartelijk bedankt!

(De advocaat verlaat fluitend het atelier)

2e Bedrijf

(Opnieuw zijn we in Kees Ladderaars atelier. Het is woensdag en Kees legt net de laatste hand aan de kopie van het schilderij van Karel Peer. Hij zucht en legt zijn penseel neer. Dan trekt hij een krukje naar zich toe en neemt voor de schildersezels plaats. Met wisselende blikken monstert hij de schilderijen, de vervalsing en het originele. Hij kijkt tevreden naar het resultaat.)

Ladderaar:

Zo, klaar is Kees! Een en ander is nog veel vlugger gegaan dan ik gedacht had. Nou, ze zijn net zo gelijk als eeneïge tweelingen! Nu moet ie alleen nog drogen, maar dat is geen probleem, daar weet ik ook wel raad mee.

(Zonder dat hij het gemerkt heeft, is een knap, nogal artistiek gekleed meisje, zijn atelier binnen geslopen. Het is Ottolien Plichteres, de vriendin van Kees.)

Ottolien Plichteres:

Tjonge, Kees, wat prachtige schilderijen!

Ladderaar:

Ha... hallo, Ottolien? Je laat me schrikken! Wat kom jij hier doen?

(Het tweetal omhelst elkaar teder.)

Ottolien:

O, ik kwam toevallig even langs. Zeg, hoeveel krijg je daarvoor?

Ladderaar:

Wat bedoel je?

Ottolien:

Man, je denkt toch niet, dat ik achterlijk ben? Je hebt een schilderij van Karel Peer vervalst... en op 'n werkelijk meesterlijke manier moet ik zeggen! Wacht eens even, Kees... ik krijg opeens een gouden idee! We kunnen schatrijk worden, lieve schat!

Ladderaar:

Ik snap niet waar je heen wilt, Ottolien.

Ottolien:

Dat is anders héél eenvoudig, lieveling. Jij maakt nog een vervalsing van de echte Karel Peer. En die beide vervalsingen krijgt jouw opdrachtgever. De echte houden wij! Nou, wat zeg je daar van? Is dat niet geniaal bedacht? We kunnen voor dat schilderij misschien wel een miljoen vangen!

Ladderaar:

Je bent gek, Ottolien! Dat lukt ons nooit! Dat kan nooit goed gaan. Op die manier draaien we nog de gevangenis in...

Ottolien:

Welnee, schat. Je bent veel te zwaar op de hand. Dat lukt best. Zorg jij nou maar dat je die tweede kopie op tijd klaar hebt, dan zorg ik wel voor de rest. Jongen, jij hebt werkelijk goud in de handjes! Binnenkort rij je in een Porsche of zo, let maar op mijn woorden!

Ladderaar:

Ben je er zeker van dat het ons zal lukken?

Ottolien:

Absoluut schat! Ik ben er net zo zeker van als van onze liefde voor elkaar!

(Ze omhelst haar vriend op werkelijk vurige wijze om hem haar liefde te bewijzen.)

Ladderaar:

Goed dan, ik doe het. Maar ik doe het alleen voor jou, liefste. Ik wil jou echt een fijn leven schenken!

Ottolien:

Dat zal je best lukken, wees daar maar van overtuigd. Maar als ik jou was, zou ik maar zo gauw mogelijk beginnen, want het is nog kort dag voor vrijdagmiddag.

Ladderaar:

O, maak je daar maar niet druk over, liefje. Dat komt best in orde. De tweede gaat altijd sneller dan de eerste. Ik weet nu immers precies wat ik allemaal moet doen.

Ottolien:

Nou, zoveel te beter, schat. Dan hoef je je niet te haasten. Kom, ik taai maar weer eens af, want anders wordt je te veel afgeleid. Morgen kom ik wel weer even langs om te kijken of het naar wens gaat.

Ladderaar:

Ja, doe dat maar, mijn lieve Ottolientje, Misschien is ie dan al wel klaar.

(Het tweetal omhelst elkaar opnieuw en Ottolien verdwijnt weer. Kees Ladderaar begint daarna vol dadendrang meteen aan de tweede kopie.)

3e bedrijf

(De volgende dag weer in het atelier van Kees Ladderaar. Hij heeft die nacht doorgewerkt en is er in geslaagd de tweede kopie ook te voltooien. Ottolien Lichteres komt weer bij hem op bezoek. Ze kussen elkaar en vrijen een beetje. Daarna bewondert Kees' vriendin de nieuwste kopie.)

Ottolien:

Prachtig, Kees! Zo mogelijk nog mooier dan de eerste en zelfs mooier dan het origineel. Je bent werkelijk een genie! En wat heb je snel gewerkt, geweldig hoor!

Ladderaar:

Nou ja, ik heb de hele nacht doorgewerkt hoor. Maar ik ben blij dat ie klaar is. Een en ander gaat je niet in de koude kleren zitten.

(Ottolien kust hem troostend.)

Ottolien:

Arme schat, wat zul je moe zijn. Waarom ga je niet wat op de divan liggen rusten? Je kunt er nu wel even je gemak van nemen, je bent immers klaar!

Ladderaar:

Je hebt gelijk, lieverdje, dat zal ik zeker doen. Zeg, kom je lekker bij me liggen?

Ottolien:

Dat zou ik anders graag doen, dat weet je wel, maar er is nu werk aan de winkel voor mij.

Ladderaar:

Werk? Wat bedoel je, schatteboutje?

- Einde zichtversie -